

MARCEL ROȘCA
PE SCENA OPEREI NAȚIONALE

Marcel Roșca

Marin Voican-Ghioroiu: - *Distinse maestru Marcel Roșca, primiți un salut prietenesc din partea colectivului Revistei „Independența română - Independența prin cultură” a domnului Florian Laurențiu Stoica, președintele Fundației Literar-Istorice „Stoika”, și a mea, ca fost sportiv în anii copilăriei la Dinamo, cu rugămintea de a-mi acorda un interviu.*

Marcel Roșca: - Cu dragă inimă... Mă simt onorat și vă răspund cu aceleași sentimente de prietenie cordială. Vă îmbrățișez.

- *Când a început Marcel Roșca să tragă la țintă cu pistolul într-un poligon?*

- Amintirile copilăriei mele au rămas așezate, ca niște cărți dragi, în sertarul inimii și, ori de câte ori răsfoiesc filele lor, nu pot ca să nu încep cu marea mea dragoste... Clubul Dinamo.

M-am născut în 1943, an de război crâncen. Am crescut în lumea artistică, fiindcă tatăl meu, Iovu Roșca, era bas la Opera Română, iar mama, Maria Roșca, artistă la Teatrul „Alhambra” - astăzi Teatrul de Revistă „Constantin Tănase”, de unde și nețârmurita mea dragoste pentru scenă. Deci, ca atare, trebuie să iau în calcul moștenirea genetică (fiindcă aveam o voce frumoasă). Pasiunea pentru sport mi s-a dezvoltat din momentul când am găsit un pistol la cursurile de tir de la Dinamo, club pe care-l frecventam cu mare pasiune, al cărui membru am devenit și în sânul căruia am avut multe satisfacții pe plan sportiv. În același timp, eram îndrăgostit de muzică, a doua mea pasiune, fiindcă îmi doream cu ardoare să devin cântăreț la Operă.

- *Care a fost prima mare bucurie pe care ați avut-o cu pistolul, „punct ochit, punct lovit”?*

- Da, a fost o mare bucurie ca la 19 ani să fac parte din lotul național și să particip la Olimpiada de la Tokio. Trebuie să vă spun că în Țara Soarelui Răsare am simțit un gust amar: am ratat medalia olimpică de la Tokio, în 1964, fiindcă „prieteni” mei necunoscuți mi-au modificat pistolul.

M-am clasat pe locul șase la proba „Pistol viteză individual”.

- *Acest „eșec”, la care nu vă așteptați, cum s-a repercutat în activitatea dumneavoastră pe plan sportiv și muzical?*

- Dragul meu prieten, viața are coborâșuri, dar și urcușuri, iar eu nu am dat înapoi: m-am mobilizat, am strâns din dinți și am continuat lupta cu pasiune și optimism... Îmi ziceam în gând de mai multe ori pe zi: „Marcel, nu te opri, băiatule, mai sunt Olimpiade...”. În 1965, am câștigat, în mai, Cupa Latina la Monte Carlo, primind o cupă de aur de 2 kilograme din mâna lui Grace Kelly, iar în iulie am câștigat concursul din Elveția și în septembrie am făcut parte din echipa României, care a câștigat Campionatul European. În septembrie, am câștigat Dinamoviada de la Berlinul de Est, după care am ieșit și campionul României la pistol viteză. În paralel, am încheiat cu bine primul an la facultatea de

Teatru și Film, participând și la secția de regie cu marele regizor Liviu Ciulei.

În 1966, am câștigat în Portugalia Cupa Latina, iar la Campionatul Mondial de la Wiesbaden am reușit să întorc rezultatul, obținând titlul de campioană mondială pentru echipa României. Din păcate... sovieticii au modificat gaura ultimului cartuș (al meu) de pe panoul de tragere și au devenit ei campioni mondiali, iar noi, România, am trecut pe locul II. Era timpul în care sovieticii aveau mereu dreptate. Prin puterea nevăzută a bunului Dumnezeu, am scăpat cu zile dintr-un accident de mașină, groaznic. M-am apucat de învățătură în mod serios: termin Facultatea de Teatru UNATC „I. L. Caragiale” din București, iar în 1968, la cea de a XIX-a ediție a Jocurilor Olimpice, desfășurată la Ciudad de Mexico, am urcat pe podiumul de premiere, fiind medaliat cu argint.

- *Maestre, să ne povestești câteva episoade din drumul pe care l-ați făcut pe scenele lirice, ca interpret de muzică ușoară și clasică.*

- Așa cum am afirmat mai sus, ținta mea era să cânt pe scena Operei Naționale Române, iar ca să pot să-mi ating ținta am urmat cursurile Universității Naționale de Muzică București și m-am pregătit intens, am studiat Teatru, Regie artistică și Televiziune (am lucrat cu celebrul regizor Tudor Vornicu), am cântat la Opera Română până în 1984, după care destinul carierei mele a luat o altă întorsătură, plec în Germania și sunt primit să cânt la Opera din Essen, unde m-am bucurat de la început de succes, la fiecare reprezentație de-a mea aveam sala arhiplină, peste 1000 de spectatori.

CLUBUL SPORTIV DINAMO - 70 DE ANI GLORIOȘI

Pe 29 mai 2018, Clubul Sportiv Dinamo a sărbătorit 70 de ani de la înființarea sa într-un spectacol grandios ținut pe scena Operei Naționale București, la care au participat: ministrul Afacerilor Interne, Carmen Dan, ministrul Tineretului și Sportului, Ioana Bran și președintele Comitetului Olimpic și Sportiv Român, Mihai Covaliu.

Baritonul Marcel Roșca a deschis spectacolul cu Imnul Național „Deșteaptă-te, române”, fiind aplaudat și ovaționat minute în șir cu entuziasm de spectatori.

Marcel Roșca (fost sportiv al Clubului Dinamo, medaliat cu argint la Jocurile Olimpice din Mexic 1968 tir), cu ochii înrouați de bucurie, a dăruit românilor un salut fierbinte, iar în cea de a doua apariție pe scenă ne-a încântat cu o interpretare de geniu: „Aria Calomniei” din „Bărbierul din Sevilla” de G. Rossini, cu voce amplă, mișcare scenică superbă, a creat un Don Basillio carismatic...

Din sală se auzeau aclamații: „Bravobravisissimo!”

Te iubim, Marcele”.

După spectacol, în foaierea Operei, a avut amabilitatea să-mi acorde un interviu despre drumul pe care l-a parcurs de la sportivul Clubului Dinamo (trăgător de elită la tir) și cântăreț pe cele mai mari scene lirice de pe glob: Solist la Opera Mare din Paris, Opera din Sao Paolo, Opera Singer la Antwerpen, opera Kopenhagen, opera Singer la Staatsoper Berlin, la Bolshoi Teater din Russia, opera din Essen - Germania, unde cântă și în prezent.

Gruparea „alb-roșie”, al cărei act de înființare datează din 14 mai 1948, și-a premiat în cadrul evenimentului marii campioni care de-a lungul celor 70 de ani de existență au adus clubului 128 de medalii olimpice, 1.068 la Campionatele Mondiale și 1.354 la Campionatele Europene.

Printre legendele clubului Dinamo care au fost premiate la Opera Națională s-au numărat: Elisabeta Lipă, Ivan Patzaichin, Dan Grecu, Constantina Diță, Georgeta Andrunache, Viorica Susanu, Constanța Burcică, Angela Alupei, Liliana Gafencu, Marius Urzică, Nicolae Țaga, Ioana Papuc, Florin Popescu, Mitică Pricop, Simona Păuca, Ecaterina Oancia, Valer Toma, Florin Segărceanu, Mircea Roman, Ion Cernea, Valentin Samungi, Ion Pârcălab, Radu Nunweiller, Dan Niculescu, Mircea Paraschiv, Eduard Pană, Liviu Răducanu și Cristina Moraru.

MARIN VOICAN-GHIOROIU

Scriitor-compozitor

0%

User Rating: Be the first one !

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

Apare sub egida Fundației Literar Istorice „STOIKA”

Independența prin cultură
